

Arrest

nr. 110 383 van 23 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, te behoren tot de etnische groep der Tadzjeken, en geboren te zijn in het dorp Khosh Gonbad, gelegen in het district Behsood in de provincie Nangarhar. Op het moment van uw asielaanvraag verklaarde u zeventien jaar te zijn. U bent ongehuwd. U ging tot de zesde graad naar school en was vier jaar student sleutelmaker in Jalalabad.

Uw vader werkte als soldaat in de luchthaven van Jalalabad. Uzelf was student sleutelmaker in Jalalabad. Soms werd u door uw vader gevraagd naar de luchthaven te komen om sleutels voor wagens en kamers te maken. Op een dag werd u door drie Talibs met een smoesje dat hun autosleutel stuk was ontvoerd. Zowel u als uw vader werden er door hen van beschuldigd een spion van de

Amerikanen te zijn. De zesde nacht in gevangenschap kon u ontsnappen. Eenmaal thuis vertelde u alles tegen uw moeder en vader. Omdat uw vader u niet geloofde, sprak uw moeder haar broer aan. Hij regelde een smokkelaar zodat u het land kon uitvluchten.

U verliet Afghanistan ongeveer anderhalve maand voor uw aankomst in België. Op 27 mei 2011 vroeg u asiel aan in België. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u de Taliban.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legt u uw taskara (Afghaans identiteitskaart) neer en die van uw vader, een foto van u in het park en een familiefoto, uw schoolrapport, een scan van de wapenvergunning van uw vader, twee militaire foto's van uw vader, een brief van de dorpsoudsten over uw problemen en de briefomslag waarmee deze documenten u werden opgestuurd.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Op basis van uw verklaringen dient te worden geconcludeerd dat u onvoldoende geen ernstige elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, gewijzigd door het Protocol van New York van 31 januari 1967 (verder: de Vluchtelingenconventie). U hebt evenmin ernstige elementen aangebracht die erop wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 a, b of c van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in verband met de subsidiaire bescherming.

Voorafgaandelijk moet worden gesteld dat u, overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 12 oktober 2011 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3 § 2, 2°; 6 § 2, 1°; 7 en 8 § 1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004, die aantoonde dat u op 03 augustus 2011 een leeftijd heeft van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar, kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Uw geboortedatum werd vastgelegd op 1 januari 1991. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast.

Vooreerst bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat uw vader actief was als commandant in de luchthaven van Jalalabad. Aangezien uw vaders werk de directe oorzaak is voor uw vlucht uit Afghanistan, wordt de geloofwaardigheid voor uw persoonlijke vrees hierdoor ernstig gefnuikt. Dankzij uw vaders werk op de luchthaven zou u namelijk als sleutelmaker gevraagd zijn, waardoor u in het vizier zou zijn gekomen van de Taliban. Er dient vastgesteld te worden dat u helemaal niet kan uitweiden over uw vaders werkzaamheden, ondanks dat u ook meermaals op de luchthaven actief zou zijn geweest. Zo haalt u aan dat uw vaders dienst instond voor het herschilderen van de legervoertuigen die door de Taliban werden geïnspecteerd (CGVS, p. 7). Maar hoe die dienst heet, hoe men wist welke wagens werden geïnspecteerd (CGVS, p. 7) en in welke kleur men de geïnspecteerde wagens herschilderde (CGVS, p. 8), daar heeft u het raden naar. U weet niet met enige zekerheid wat de graad was van uw vader (CGVS, p. 7 en 8). U zegt dat hij soldaat was of commandant. Hierbij dient opgemerkt te worden dat 'commandant' geen officiële rang is in het Afghaanse Nationale Leger, maar enkel een generieke term is voor een bevelhebber. Het is echter weinig overtuigend dat indien uw vader inderdaad een bevelhebber was, hij als hoofdtaak had het beschilderen van wagens (CGVS, p. 7-8 en 12). Daarnaast beweert u dat uw vader ook trainingen kreeg en ging vechten. Maar wanneer wordt gevraagd wat die trainingen inhielden, aan welke gevechten hij concreet deelnam en of daarbij ooit collega's sneuvelden, daar kan u opnieuw niet op antwoorden (CGVS, p. 10). Vervolgens is het vreemd dat u enerzijds erkent dat uw vaders uniform versierd was met zijn insignes, maar anderzijds enkel kan aanhalen dat u zich enkel de Afghaanse vlag herinnert, wanneer wordt gevraagd welke insignes dat dan wel waren (CGVS, p. 8). Wat echter het meest in het ook springt, is uw gebrek aan tijds kader. Zo kan u niet vertellen hoe lang uw vader reeds actief was voor het leger (CGVS, p. 7), zelfs niet in relatie met uw eigen situatie. U weet namelijk niet of u reeds als slotenmaker actief was of niet, toen uw vader in dienst trad bij het leger (CGVS, p. 7). Ter staving van zijn werkzaamheden als commandant legt u ook twee foto's neer (Stuk 2). Het is echter weinig aannemelijk dat u de twee mannen die hem erop vergezelden, niet kent (CGVS, p. 9). De enige naam die u zich kan herinneren is bovendien iemand die uit uw eigenste dorp komt. De vaststelling dat u noch een begin van uw vaders positie op de luchthaven van Jalalabad kan geven, noch een begin van informatie over zijn werkzaamheden aldaar,

doet ernstige vragen rijzen bij uw geloofwaardigheid dat uw vader actief zou zijn geweest op deze legerbasis. Daardoor wordt ook uw geloofwaardigheid ondermijnd dat u met behulp van uw vaders legerpositie op deze legerbasis actief zou zijn geweest. Uw aanwezigheid op die luchtmachtbasis wordt daarnaast verder ondermijnd doordat u enkel erg vage informatie kan geven over deze basis, alhoewel u de basis gedurende één jaar elke twee weken bezocht (CGVS, p. 10). Zo weet u niet waar de helikopters en vliegtuigen zich bevonden. U zegt dat de helikopters en vliegtuigen zich in een andere sectie bevonden, aan de andere kant van waar u zich bevond (CGVS, p. 13). De plattegrond toont nochtans duidelijk aan dat de landingsbaan de volledige lengte van de luchthaven bestrijkt en dat helikopters zich over bijna de volledige lengte langs de landingsbaan geparkeerd staan.

U bent u er ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u persoonlijk werd geïdendeerd door de Taliban en door hen werd ontvoerd. Zo moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw gevangenschap bij de Taliban weinig doorleefd overkomen en de oppervlakkigheid niet overstijgen. Zo komt u over uw vijf dagen en nachten in gevangenschap bij de Taliban niet verder dan de verklaring dat u aan uw moeder moest denken, weende en heel verdrietig was (CGVS, p. 19). Dit klinkt echter hoegenaamd weinig overtuigend uit de mond van iemand die zijn land heeft moeten ontvluchten omwille van een ontvoering door de Taliban. Verder blijft de reden waarom u ontvoerd werd totaal onduidelijk. Zo is het onduidelijk waarom u, die gedurende één jaar elke twee weken eens naar de luchthaven ging, ontvoerd werd, terwijl uw vader, die al jaren als soldaat elke dag op de luchthaven werkt nooit ervoor problemen heeft ondervonden met de Taliban (CGVS, p. 22). U verklaart eveneens dat de Taliban u beschuldigde een spion te zijn voor de Amerikanen, maar wanneer u dan ontvoerd werd, blijkt dat uw ontvoerders niet voorbereid zijn en niet weten wat ze met u moesten doen. Zij ondervroegen u, behalve eenmaal kortstondig bij uw aankomst (CGVS, p. 19), niet, stelden u geen eisen, maar lieten u enkel in een cel zitten. U verklaart dat zij op een oudere aan het wachten waren, hetgeen hoogst bevreemdend is aangezien kan worden aangenomen dat een strijdende groep toch niet lichtzinnig de last van de bewaking van een persoon op zich zal nemen. Ook legt u uiterst vage verklaringen af over de wijze waarop u ontsnapte. Zo verklaart u te zijn ontsnapt in de zesde nacht toen u hoorde dat de Talibs gingen vechten én uw enige bewaker knock-out lag door de opium die hij zou hebben gerookt (CGVS, p. 20). Uw verklaring dat men u overdag handboeien aandeed, maar deze 's nachts afdeed, terwijl u voortdurend in de cel verbleef, houdt geen steek. Zo is het duidelijk dat het risico op ontsnapping 's nachts juist hoger is dan overdag. Het is in het bijzonder bevreemdend dat ook wanneer slechts één Taliban achterblijft om u te bewaken, ze ook dan uw handboeien niet terug zouden aandoen, zeker wanneer uw bewaker dan nog eens beslist opium te gaan roken. Ook uw verklaring dat men nooit de moeite had genomen om een metaal voorwerp dat in u zak zat en waarmee u de deur kon openen, van u af te nemen is op zich weinig overtuigend. Verder is het weinig geloofwaardig dat u na uw ontsnapping, eenmaal de hoofdbaan bereikt, daar tot 's morgens heeft gewacht totdat de auto's weer begonnen te rijden en u vervolgens begon te liften. De hoofdbaan is namelijk de meest voor de hand liggende plaats waar de Taliban u zou komen zoeken wanneer zij uw ontsnapping vaststelden. Het is dan ook hoogst bevreemdend dat u na uw ontsnapping niet voorzichtiger zou zijn geweest om te vermijden dat ze u opnieuw zouden vinden. Verder valt het op dat u niet kan zeggen in welk gebied het huis lag waarin u vastgehouden werd (CGVS, p. 21). Het is uiterst bevreemdend dat een ontvoerde persoon niet alles in het werk zou stellen om te achterhalen waar hij naartoe gebracht werd, zowel op de weg erheen als na de ontsnapping, om zich te oriënteren en de weg naar huis terug te vinden. U had met name de mogelijkheid om de persoon die u een lift gaf te vragen waar jullie zich bevonden.

Uw oppervlakkige, weinig geloofwaardige en incoherente antwoorden laten dan ook niet langer toe om geloof te hechten aan uw verklaring dat u door de Taliban werd geïdendeerd. Deze feiten kunnen dan ook niet het onderwerp uitmaken van een risicoanalyse in het licht van de Vluchtelingenstatus of de definitie van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in art. 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. **U kunt de onveilige situatie in uw district Behsood echter vermijden door u te vestigen in Jalalabad.**

Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief te vinden in de stad Jalalabad. Zoals reeds vermeld kan geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de Taliban, waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat u door deze partij in Jalalabad zou worden geïdendeerd. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet in Jalalabad

zou kunnen vestigen om de algemene situatie in het district Behsood te ontlopen. Bovendien heeft u vier jaar als sleutelmaker gewerkt in Jalalabad zelf (CGVS, p. 6), waardoor u over een professionele vaardigheid beschikt die u een inkomen kan bezorgen in Jalalabad. Daarnaast kent u hierdoor ook als geen ander het reilen en zeilen in deze stad. Ook bent u zowel het Dari als het Pashtoun machtig (CGVS, p. 6), de twee landstalen uit Afghanistan. Tot slot toonde u als volwassene het initiatief en het vermogen om in moeilijke omstandigheden naar een Westers land te reizen. En dient dan ook te worden besloten dat de stad Jalalabad een alternatief kan vormen voor uw terugkeer naar het district Behsood en dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon, en bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt namelijk dat de veiligheidssituatie weliswaar in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de redelijkheid van een intern vluchtalternatief dient verder te worden opgemerkt dat, volgens het UNHCR, voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). **Er kan dan ook redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Jalalabad.**

De overige door u neergelegde documenten zijn niet in staat om bovenstaande bevindingen in positieve zin te wijzigen. Uw taskara, die van uw vader, de foto van u in het park, de familiefoto en uw schoolrapport betreffen enkel uw identiteit, die niet wordt betwist. De scan van de wapenvergunning van uw vader bewijst niets over zijn beroepsactiviteiten. Over de brief van de dorpsoudsten en de twee militaire foto's van uw vader, die nota bene eerder al werden besproken, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze gedragen worden door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier). De neergelegde documenten hebben daarom een zeer beperkte bewijswaarde, die moet worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen die betrekking hebben op de asielaanvraag. Aangezien uw verklaringen en de door u neergelegde documenten een grote incoherentie vertonen, kan dan ook geen waarde worden gegeven aan deze door u neergelegde documenten. Uw Belgische documenten tonen dan weer enkel uw medische gezondheidstoestand aan, maar zeggen niets over de oorzaak ervan.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd als bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 2, sub c, 9 lid 1 en 10 lid 1, sub b van de Richtlijn 2004/83/CE, van artikel 1, A (2), eerste alinea van de Conventie van Genève betreffende de status van de vluchtelingen, van artikel 10 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt wat betreft de veiligheidssituatie in Nangarhar, dat heel de provincie Nangarhar in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming. Verzoeker citeert in deze het ambtsbericht van 12 juli 2012 van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken. Hieruit blijkt volgens verzoeker dat de veiligheidssituatie in 2010-2011 het meest gewelddadige jaar was sinds de val van de taliban in termen van veiligheidsincidenten en aantallen burgerslachtoffers. Verzoeker merkt nog op dat hij niet naar de Afghaanse autoriteiten kan gaan, gezien de autoriteiten nauwelijks in staat zijn om de Afghaanse bevolking bescherming te bieden. Verzoeker verwijst en citeert het ambtsbericht van augustus 2011. Verzoeker citeert vervolgens het standpunt van het UNHCR over gedwongen terugkeer. Artikel 3 EVRM bepaalt nog dat niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het EHRM heeft volgens verzoeker reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens. Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 EVRM. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat ze tot de bedoelde groep behoort. Het Commissariaat-generaal moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 EVRM verboden handeling. Bij het nemen van de bestreden beslissing werd hiermee volgens verzoeker geen rekening gehouden.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

2.3. Verzoeker laat na toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 2, sub c, 9 lid 1 en 10 lid 1, sub b van de Richtlijn 2004/83/CE en artikel 10 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, zou schenden, terwijl de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Dit onderdeel van het middel wordt aldus niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

2.4. De motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, moet verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Verzoekers asielaanvraag werd geweigerd omdat (i) verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat zijn vader actief was als commandant in de luchthaven van Jalalabad doordat

hij niet kan uitweiden over de werkzaamheden van zijn vader, ondanks dat verzoeker zelf ook meermaals op de luchthaven van Jalalabad actief zou zijn geweest, verzoeker niet kan plaatsen hoe lang zijn vader al actief was voor het leger, zelfs niet in relatie met zijn eigen situatie en verzoeker slechts erg vage informatie kan geven over de basis; (ii) verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij persoonlijk geïnterviewd werd door de taliban en door hen werd ontvoerd doordat zijn verklaringen omtrent zijn gevangenschap weinig doorleefd en oppervlakkig zijn, de reden waarom hij werd ontvoerd totaal onduidelijk is en zijn vader nooit problemen heeft gekend met de taliban; (iii) de verklaringen van verzoeker omtrent de bewaking van de taliban en de manier waarop hij zou zijn ontsnapt niet geloofwaardig zijn, onder meer dat hij slechts overdag handboeien diende te dragen, maar niet 's nachts, dat de taliban geen moeite deed om een metalen voorwerp dat verzoeker op zak had af te nemen, dat verzoeker toen hij bij de hoofdbaan kwam tot 's morgens heeft gewacht totdat de auto's begonnen te rijden om te liften, terwijl dit de meest voor de hand liggende plek is waar de taliban hem zou kunnen zoeken en dat verzoeker niet weet in welk gebied het huis lag waarin hij werd vastgehouden; (iv) er geen reden is waarom verzoeker zich niet in de stad Jalalabad zou kunnen vestigen, (v) er actueel voor burgers uit Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering in de bestreden beslissing omtrent het ongeloofwaardig karakter van zijn asielaanspraak en de vaststelling dat verzoeker geen vluchtelingenrechtelijke vrees aannemelijk maakt, niet betwist. Al de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen desbetreffend gedane vaststellingen zijn pertinent en vinden steun in het administratief dossier. Deze motivering blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt. Er wordt geen vluchtelingenrechtelijke vrees in hoofde van verzoeker noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet aangetoond.

2.7. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is een volwassen man die beide landstalen, Dari en Pastou, machtig is (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 6 en stuk 11, kennisgeving van de beslissing omtrent het medisch onderzoek). De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker zelfs affiniteit heeft met de stad Jalalabad aangezien hij er reeds gedurende vier jaar als sleutelmaker werkte en bijgevolg ook relevante werkervaring bezit (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 6). Er is geen reden waarom verzoeker zich niet in Jalalabad zou kunnen vestigen. Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Jalalabad.

Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie Jalalabad*" van 23 oktober 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch dat het geweldniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat betreft het district Jalalabad, blijkt uit de informatie dat de situatie relatief rustig is. In Jalalabad bleef het niveau van het conflict-gerelateerd geweld in 2011 onder dat van 2010 en kende het district/stad Jalalabad

sedert februari geen burgerdoden ingevolge het geweld in 2011, noch werden er significante vluchtelingenstromen gemeld. Uit de informatie blijkt verder dat op 26 januari 2012 de veiligheid van de stad Jalalabad en vier districten door ISAF (International Security Assistance Force) overgedragen werd aan het Afghaanse leger (Afghan National Army, ANA), maar dat gewapende opstandelingen actief blijven in de stad, getuige verschillende IED's (Improvised Explosive Device) die worden onschadelijk gemaakt en de doelgerichte moorden. Het rapport stelt dat ondanks de incidenten waarbij IED's ontploften, het in 2012 (januari – augustus) relatief rustig was in Jalalabad stad, dat de aanvallen in Jalalabad zowel in 2011 als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen tot doelwit hebben en deze aanvallen relatief weinig burgerslachtoffers hebben gemaakt, dat het erop lijkt dat de Afghaanse veiligheidsdiensten een redelijk goede greep hebben op de stad en de opstandelingen er over een beperkte operationele capaciteit beschikken alsook dat tot en met september 2012 geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen uit de stad werden gemeld. Concluderend wordt gesteld dat in 2011 veertig burgerdoden vielen bij één aanslag en in 2012 twee burgerdoden geteld werden bij één incident, dat de verschillende incidenten verschillende gewonden onder de burgers veroorzaakten, dat voor het overige de stad af te rekenen heeft met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit, dat complexe aanvallen een dreigement blijven, al lijkt het erop dat de ANSF dit fenomeen onder controle hebben gezien er meer aanslagen worden vrijdeld dan er effectief plaatsvinden. Het rapport wijst er nog op dat het veiligheidsparadigma van Jalalabad sterk lijkt op dat van de andere steden in Afghanistan (met uitzondering van Kandahar), dat de criminaliteit het grootste probleem is, dat de ANSF de veiligheid in grote steden steeds efficiënter controleert, dat het aantal aanslagen relatief laag is in steden, alsook het aantal burgerslachtoffers, dat de aanslagen, gericht tegen hoge profielen of een complexe aanval gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, eerder een hoge visibiliteit in de media als oogmerk hebben dan daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren.

2.8. In zoverre verzoeker de beoordeling van de veiligheidssituatie betwist, hierbij verwijzend en citerend uit het Nederlands ambtsbericht van juli 2012 betreffende de veiligheidstoestand in Afghanistan en specifiek deze in het oosten van Afghanistan en uit het Nederlands ambtsbericht van augustus 2011 betreffende de situatie in de verschillende windstreken van Afghanistan waarbij aanslagen in Jalalabad en Kandahar worden aangehaald, stelt de Raad vast dat deze informatie geenszins aantoont dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich beroept onjuist zou zijn.

De geciteerde passage uit het eerst genoemde document beschrijft het gewapend conflict in het oosten van Afghanistan waarbij in het algemeen gesteld wordt dat het oosten van Afghanistan onveilig is geworden en een toevluchtsoord is voor opstandelingen. Hier wordt ook gesteld dat een deel van Kunar, het grootste gedeelte van Nangarhar en bijna geheel Laghman betwiste gebieden zijn. Ook in het ambtsbericht van 2011 wordt zeer algemeen gesteld dat het zuidwesten en zuidoosten van Afghanistan ook in 2011 de meest onveilige gebieden zijn en dat ontvoeringen het meest voorkomen in het zuiden, noorden en centrale gebied van Afghanistan. Moorden waren er vooral in het noorden, het centrale gebied en het westen van Afghanistan. Ook wordt specifiek gewezen op twee aanslagen in Jalalabad en Kandahar.

De Raad stelt vast dat de aan het administratief dossier gevoegde SRB van 23 oktober 2012 specifiek gericht is op de situatie in Jalalabad voor de periode januari 2011 tot en met september 2012. Deze SRB is samengesteld uit bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Afghanistan analyseren, met name feitenmateriaal in betrouwbare bronnen als Pajhwok of het overzicht van de pers geciteerd in de Civic-military Fusion Centre's Weekly Reviews die als illustratie bij deze analyses gebruikt worden en publieke bronnen UNAMA en ANSO die over de meest gedetailleerde analyses blijken te beschikken.

De aangehaalde ambtsberichten bespreken zeer algemeen de situatie in enkele provincies van Afghanistan, waaronder de provincie Nangarhar en in bepaalde windstreken van Afghanistan en maken weliswaar melding van één aanslag in Jalalabad, maar zijn aldus niet van die aard om de voorgaande gedetailleerde analyse omtrent Jalalabad te ondergraven. In acht genomen wat voorafgaat, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat verzoeker geen concrete informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

De commissaris-generaal oordeelde dan ook terecht na een grondige analyse van alle hem beschikbare informatie dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te

worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.9. Verzoekers verwijzing naar het standpunt van het UNHCR is niet relevant vermits dit betrekking heeft op gedwongen repatriëringen waarbij de betrokkenen geen netwerk hebben in dit gebied. Vooreerst is er nergens sprake van een gedwongen repatriëring. Tevens werd hierboven reeds gesteld dat het UNHCR aanvaardt dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap en geoordeeld dat verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in Jalalabad te vestigen gezien zijn talenkennis en werkervaring in deze stad.

2.10. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op hetgeen *supra* werd uiteengezet kan aan verzoeker, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de feiten de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.11. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.12. Verzoeker toont ook niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan of dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.13. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF